

Een vriend voor het leven

Gertrud Jetten

Illustraties: Ina Halleman

kluitman

Droompaarden

De spetterende show
Het allerliefste veulen
Het verdwenen paard
Echte paardenliefde
Vertrouwen in je paard
Een schat van een pony
Een vriend voor het leven

NUR 283/LP061701

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII Tekst: Gertrud Jetten

© MMXVII Illustraties: Ina Halleman

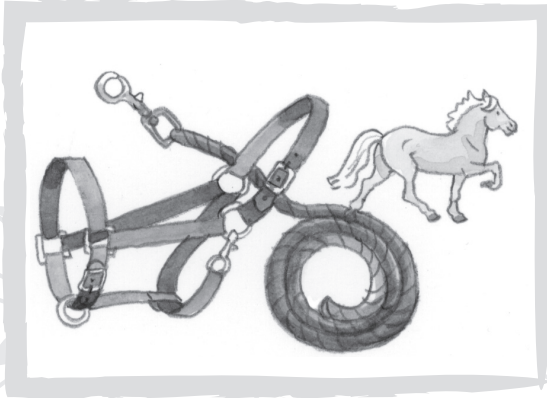
© Omslagontwerp en ornamenten: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Het verjaardagsfeestje

Emma stond midden in de longeercirkel.

Espresso stond naast haar. Hij trilde van opwinding en zijn ogen glansden. Elk moment kon hij zich losrukken en ervandoor gaan.

Emma deed haar best om de longeerlijn netjes af te wikkelen, maar Espresso hield het niet meer. Opeens schoot hij weg. De zwarte pony bokte en sprong als een razende. Hij had vier weken geleden een ongeluk gehad en mocht vandaag voor het eerst weer iets doen.

Benauwd keek Emma naar hem. Straks ging de wond open. Of hij brak een been! Espresso was altijd al heftig, maar nu was het nog erger.

‘R-r-rustig maar,’ riep Emma nerveus. Haar stem trilde. Espresso bokte opnieuw.

Emma liet hem uitrazen en trok toen zacht aan de longeerlijn. ‘Langzaam, Espresso,’ zei ze en ze probeerde haar stem te laten klinken alsof er niks aan de hand was.

Espresso bokte nog een keer en ging over in draf. Hij bracht zijn hoofd omlaag en briede. Na een tijdje ging hij op Emma’s commando in stap over.

‘Goed zo,’ riep Emma opgelucht. ‘Knappe pony!’

‘En knappe Emma,’ klonk de heldere stem van Nora. Ze was Emma’s instructrice en de eigenaresse van Espresso.

Emma werd rood van blijdschap. ‘Dank je wel. Hij luistert steeds beter naar me.’ Ze gaf Espresso een stukje wortel en liep samen met hem naar Nora toe.

Nora knikte vriendelijk. ‘Ik denk dat je volgende week al op hem kunt rijden. De wond is goed genezen en hij is niet meer kreupel.’

Emma knikte. Ze wist niet goed wat ze moest zeggen. Ze had heel veel zin om weer op hem te rijden, maar als Espresso zo tekeerging durfde ze dat echt niet... Dan viel ze er gegarandeerd af!

De zwarte pony duwde met zijn neus tegen Emma’s jas. Automatisch kriebelde ze hem achter zijn oren. Espresso

tuitte zijn bovenlip van plezier.

Nora lachte. 'Jij bent de enige die aan zijn oren mag komen, weet je dat?'

Emma vergat prompt haar zorgen en keek trots naar Espresso. Zacht aaide ze hem over zijn neus.

Espresso was een zwarte driekwart-arabier met een smalle bles en twee witte voetjes. Hij was heel temperamentvol en gevoelig en alleen geschikt voor goede ruiters. Emma was een van de weinigen die op hem konden rijden. Vanaf het begin was ze helemaal weg geweest van de zwarte pony; er was geen paard zo mooi en bijzonder als hij.

Ze leidde Espresso naar de poetsplaats en deed hem het hoofdstel af. Daarna deed ze zijn halster om en bracht hem naar de wei. Voor hen uit zoemde een hommel van paardenbloem naar paardenbloem.

Emma opende het hek en draaide Espresso om. Ze aaide hem nog een keer en maakte het touw los.

Espresso liet zich op de grond zakken en rolde uitgebreid. Daarna ging hij grazen.

Emma plofte neer in het warme gras en deed haar ogen dicht. Vanmiddag was haar verjaardagsfeestje. Ze had vijf vriendinnen uitgenodigd en aan elke vriendin een beeldje gevraagd. Vijf vriendinnen waren vijf beeldjes, en vijf beeldjes betekenden vijf avonturen!

Een paar maanden geleden had Emma ontdekt dat ze door naar een paardenbeeldje te kijken in een andere wereld

terecht kon komen. In die wereld was het paard van het beeldje echt en beleefde ze elke keer een geweldig avontuur.

Ze had al met een Spaanse hengst opgetreden tijdens een paardenshow, ze was met een appaloosa stand-in geweest voor een film en ze had ontdekt dat een kostbaar dressuurpaard doping kreeg. En dat was nog niet alles! Ze had ook al een keer een shetlandveulen gered en met een tinker en een woonwagen door Engeland getrokken. En in haar laatste avontuur had ze samen met haar beste vriendin Teuntje een verdwenen sieraad teruggevonden.

Emma glimlachte gelukkig. Wat voor beeldjes zouden haar vriendinnen voor haar gekocht hebben? Ze wilde dolgraag meedoen aan een cross in Engeland of beter leren springen. Maar het liefst wilde ze een rit door de woestijn maken op een volbloed arabier.

Daar had ze een film over gezien op tv, en sindsdien kon ze aan niets anders meer denken. Alles leek haar even mooi: de kleuren van het zand, de zwarte hemel vol sterren en de prachtige paarden.

Toch was dat eigenlijk niet het belangrijkste. Emma hoopte dat het haar zou helpen om beter met Espresso's heftige temperament om te gaan. Als ze op een arabier kon rijden, zou het haar met Espresso ook lukken.

Na een tijdje stond ze op. Ze gaf Espresso een laatste aai en hing het halstertouw aan het hek. Toen liep ze naar de uitgang.

‘Veel plezier op je feestje,’ riep Nora. Ze was bezig een van de shetlanders op te zadelen voor een kinderles.

‘Dank je wel. Ik heb er superveel zin in!’ Emma stapte op haar fiets en reed naar huis. Het was maar tien minuten fietsen. Ze woonde in de Johann Schenckstraat, in een oud huis met glas-in-loodraampjes en een donkerbruine houten voordeur.

Ze zette haar fiets tegen de erker en maakte de deur open. In de hal kwam haar al een heerlijke geur tegemoet. Emma snoof. Lasagne: haar lievelingseten! Ze trok haar laarzen uit en liep door de smalle gang naar de keuken.

‘En, hoe was het met de zieke?’ vroeg haar vader. Hij sloeg een arm om haar heen en gaf haar een knuffel.

‘Goed,’ riep Emma enthousiast. ‘Met longeren trok hij me bijna omver. Volgende week mag ik waarschijnlijk weer op hem rijden.’ Ze liep naar het fornuis en tilde het deksel op. ‘Lekker, mam!’

Haar moeder glimlachte. ‘Precies zoals je het graag lust. En als toetje hebben we ijs met kersen.’

Emma gaf haar een dikke zoen. Haar moeder kon heerlijk koken. Ze was een beroemd violiste en gaf concerten over de hele wereld. Eerst had ze het maar niks gevonden dat Emma gek was op paarden, maar sinds een paar maanden was ze bijgetrokken. Ze vond Espresso net zo mooi als Emma hem vond, en vergeleek hem zelfs met haar kostbare viool.

‘Ga je je snel omkleden? Over een halfuurtje zijn je vriendinnen er.’

Emma nam nog gauw een lik slagroom uit de kom en rende naar boven. Midden op het bed lag Ted, haar rode kater. Zodra hij Emma zag, stond hij op en rekte zich uit.

Emma aaide hem over zijn rug. ‘Ga je zo mee naar beneden, Tedje? Er komen allemaal vriendinnen en ze nemen een héleboel beeldjes mee! Je weet wel, beeldjes waarmee ik even weg ben.’

Miauw, deed Ted en hij gaf haar een kopje.

Emma kriebelde hem achter zijn oren en keek omhoog. Op de plank boven haar bed stonden zes beeldjes. Aan niets was te zien dat het geen gewone beeldjes waren.

Toch had Emma met elk ervan een geweldig avontuur beleefd. Helaas kon ze maar één keer met een beeldje naar een andere wereld; daarna lukte het niet meer, wat ze ook deed.

Emma trok de deur van haar kledingkast open en haalde er een turkoois kleurige jurk uit, die ze gekocht had in Italië. Hij stond prachtig bij haar rossig blonde haar en groenblauwe ogen. Ze kamde nog snel haar haar en deed haar kamerdeur open.

Met een bons sprong de grote rode kater van het bed, waarna hij voor Emma uit naar beneden liep.

Tring, deed de bel. Emma stond onder aan de trap en deed de deur open.

‘Dat is snel,’ zei Teuntje verbaasd.

‘Ik kwam net naar beneden,’ grijnsde Emma. ‘Kom binnen!’

‘Zijn de anderen er al?’

Emma schudde haar hoofd.

‘Ik heb iets heel leuks voor je,’ zei Teuntje geheimzinnig.

Emma knikte blij. Teuntje had vast het beeldje van de arabier voor haar gekocht! Ze had haar het beeldje gisteren nog aangewezen in de catalogus. Voor Teuntje uit liep ze naar de woonkamer. Daar schonk ze voor hen allebei wat fris in.

Tring, deed de bel weer.

Snel liep Emma naar de voordeur. Op de stoep stonden Veerle, Lisa, Jasmijn en Lucia.

Veerle hield iets achter haar rug. ‘Niet kijken,’ riep ze.

‘Ga jij maar eerst naar binnen, dan leggen we je cadeau in de gang,’ zei Jasmijn.

Emma barstte bijna uit elkaar van nieuwsgierigheid. Wat zou het zijn?

Toen iedereen binnen was, gingen ze aan tafel zitten. Als eerste gaf Teuntje haar een klein cadeautje in felroze papier.

Emma herkende het meteen. Dat was het papier van de speelgoedwinkel! Voorzichtig kneep ze erin. Door het papier heen kon ze voelen dat het een beeldje was: het had duidelijk de vorm van een paard.

Emma maakte het plakband los en vouwde het papier open. Voor haar lag een beeldje van een beige ijslander met lange witte manen en staart. Hij had korte benen en een lange vacht. Verbijsterd keek ze ernaar. Dit was precies het tegenovergestelde van wat ze wilde!

‘Eh... dank je, Teuntje,’ bracht ze met moeite uit. Ze zette het beeldje op tafel.

‘IJslanders zijn klein, maar supersterk,’ vertelde Teuntje enthousiast. ‘Op IJsland kun je tochten maken met een groep loslopende paarden. Ze trekken door rivieren en langs diepe afgronden. Het is echt een supermooi land! En het heet IJsland, maar het is heel groen.’

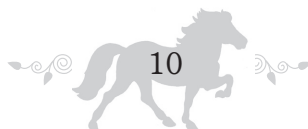
Emma knikte beleefd, maar de teleurstelling stroomde als een rivier door haar heen en sijpelde naar de topjes van haar vingers en tenen. Wat had ze daar nou aan? Zo zou ze nooit leren om beter op Espresso te rijden!

‘Het binnenland ziet eruit alsof je op de maan bent,’ ging Teuntje verder. ‘Zwart zand van gestolde lava, maar ook prachtig gekleurde bergen... Wist je dat ze daar kokende modder hebben? En dat er heet water uit de grond spuit?’

Emma’s vader begon te lachen. ‘Het lijkt wel alsof je haar een reis cadeau hebt gedaan! Het is maar een beeldje, hoor.’

Teuntje grinnikte. ‘O ja, natuurlijk.’ Ze knipoogde naar Emma.

Emma knikte flauwtjes en probeerde terug te glimlachen.

Ze nam zich voor om het beeldje zo snel mogelijk te ruilen.

‘En nu wij,’ zei Lisa opgewonden. ‘We hebben samen iets gekocht.’

‘Het is niet precies wat je vroeg,’ zei Veerle met een rood hoofd.

‘Maar we denken dat je het héél erg mooi zult vinden,’ voegde Jasmijn eraan toe. Ze liep naar de gang en kwam terug met een groot pakket.

Nieuwsgierig keek Emma naar het papier. Het was lichtgroen en er stonden grappige tekeningetjes van paarden en hoefijzers op. Het cadeau was zwaar en door het papier heen voelde ze harde stukken.

Emma legde het pakket op tafel en haalde voorzichtig het plakband los. Haar vriendinnen keken verwachtingsvol naar haar. Langzaam vouwde Emma het open.

Voor haar lag een donkerrood halster met glanzende zilverkleurige gespen en een bijpassend touw.

‘Het is voor Espresso,’ zei Lucia.

‘Wauw, wat mooi,’ riep Emma. Ze pakte het halster en voelde eraan. ‘Dit staat hem vast prachtig!’

‘Dat dachten wij ook,’ merkte Veerle op. ‘We zijn speciaal naar de manege geweest om te vragen welke maat het moest zijn.’

‘Ik vind hem echt súpermooi,’ zei Emma blij. Ze voelde aan het halster. Daarna hing ze het aan de knop van een kast, zodat ze het goed kon zien.

De rest van haar verjaardagsfeestje vloog voorbij. Toen om half tien al haar vriendinnen werden opgehaald, voelde Emma zich een beetje zweverig van vermoeidheid en opwindend.

‘Veel plezier, Em,’ fluisterde Teuntje. ‘Het wordt vast heel bijzonder!’

Emma knikte braaf. Teuntje was de enige die wist van de beeldjes. Ze was zelfs twee keer mee geweest! Maar ze hield niet van paarden en vond het eng. Na de laatste keer had ze gezegd dat ze nóóit meer mee wilde.

‘En, heb je een leuk feest gehad?’ vroeg haar vader toen iedereen weg was.

‘Het was super, superleuk. Dank jullie wel!’ Ze gaf haar ouders allebei een dikke zoen en vertrok naar haar kamer. Toen ze langs de tafel liep, viel haar oog op het beeldje van de ijslander.

Emma pakte het op en nam het mee naar boven. Met een plof liet ze zich op haar bed vallen. Keurend draaide ze het beeldje om en om in haar hand. Ze vond de pony harig. Lelijk. Kortbenig. Het leek eerder een hond dan een paard waarop je kon rijden!

En dan was het ook nog het enige beeldje dat ze gekregen had... Het halster was prachtig, maar vijf nieuwe avonturen

met beeldjes kon ze wel vergeten. Ze moest eerst dit paardje zien te ruilen!

Helaas was het morgen zondag, dan was de speelgoedwinkel dicht. En maandag ook. Dat betekende dat ze pas dinsdag naar de winkel kon.

Met een lang gezicht zette Emma het beeldje op de plank, tussen de andere beeldjes. Links van de ijslander stond Miss Confetti, de appaloosa, en rechts van hem Diva, het dressuurpaard. Het was net alsof Diva naar haar grijnsde.

Emma zuchtte. Teuntje was een schat, maar ze had totaal geen verstand van paarden.

